

БЛАЖЕНИ ЛЮДЕТЕ, КОИТО ПОЗНАВАТ ВЪЗКЛИЦАНИЕТО НА ТРЪБИТЕ РАЗБИРАНЕ НА СИЛАТА НА ЮБИЛЕЯ

Дейвид Уилкерсън
13 Октомври, 1997

Псалмистът пише за славната тайна на радостта от един пълноценен и щастлив живот: „Блажени людете, които познават възклицанието на тръбите (радостното възклицание - от англ.), те ходят, Господи, в светлината на Твоето лице” (Псалм 89:15). Еврейското значение на този стих гласи, „Тези, които са получили откровение за радостното възклицание ще стават всяка сутрин с мир, сила и веселие. Животът им ще бъде изпълнен с радостта на сутрешното слънце.”

На кратко, псалмистът ни казва, „Съществува определено радостно възклицание, което притежава огромно значение и което е самата основа на победоносния живот. И ако ти познаваш и разбираш това възклицание, ти ще бъдеш променян от слава в слава. Всички, които разбират значението на радостното възклицание стават самоуверени и безстрашни. Те преминават през живота с едно постоянно нарастващо чувство на сигурност. Те са способни да преодолеят всяка депресия, дори когато са пресявани от Сатана. Техните сърца са непоклатими и спокойни, защото Святият Дух им е открил значението на радостния възглас!”

И така, какво е това радостно възклицание?

Радостното възклицание, за което говори псалмистът е могъщо откровение, основано върху еврейската юбилейна година

Историята на Еврейския празник Юбилей е записана в Левит 25. Този обичай датира от времето, когато Господ заповяда на Израел да дава почивка на земята всяка седма година. Тази година беше съботна,

година, в която земята не трябваше да бъде обработвана. През това време хората не трябваше нито да сеят, нито да прибират някаква реколта: „Шест години да сееш нивите си и шест години да режеш лозето си и да събираш плода му; а седмата година да бъде събота за тържествена почивка на земята, събота на Господа; в нея да не сееш нивата си и да не режеш лозето си.” (Левит 25:3,4).

Бог буквално забраняваше всякаква земеделска дейност за цяла година. И това означаваше, че Израилтяните трябваше да живеят през това време без никакви видими източници на прехрана. Те трябваше да оставят живота си изцяло в Божиите ръце, уповавайки на Него за всички нужди.

Разбира се, това изискваше много вяра. Само си помислете: за цяла година нямаше да постъпват никакви хранителни продукти... нямаше да се събира фураж за животните... нямаше да има работа за фермерите и пазачите на лозя. Повечето християни днес биха изпаднали в паника само след седмица, а какво остава за цяла година. И наистина, Израилтяните се питаха: „Какво ще ядем през седмата година? Как ще изхранваме семействата си, добитъка си? Ние ще изразходваме всичките си запаси през шестата година. Очаква ли се от нас да стоим спокойно, докато децата ни гладуват? Наистина ли Бог иска ние да гледаме как гроздето изгнива по лозите. Ще забрани ли Той дори на бедните да събират каквото могат?”

Но Бог имаше ясна цел, заповядвайки година на почивка за земята. Той искаше да разкрие Своята вяроност на народа Си!

И ако речете: „Какво ще ядем в седмата година, като не посеем, нито съберем плодовете си? Тогава ще заповядам така да се благослови за вас шестата година, щото ще роди плод за три години” (стихове 20, 21).

Какво невероятно обещание - Бог гарантираше на Израел тройна жътва! Той казваше: „Ако вие само пристъпите с вяра и Ми се доверите, през шестата година Аз ще ви дам жътва, която ще задоволи нуждите ви за три години напред.” „А в осмата година ще сеете и ще ядете от старите плодове до деветата година; догдето се съберат нейните плодове ще ядете старите запаси.” (стих 22).

Вярвам, че тук Господ казва нещо важно. И то е следното: „Няма значение какви са обстоятелствата около нас, Той винаги снабдява нуждите на онези, които уповават и се покоряват на Него.”

Помислете за момент за всичките начини, по които Бог е посрещал нуждите на Своя народ през историята: Когато Израел беше в пустинята, те нямаха супермаркети или хранителни магазини. Нямаше дори и стрък трева около тях. Но Бог наваля манна от небето, за да имат хората хляб. Той наваля купища пълпъдъци от небето, за да имат месо. Той направи вода да потече от една скала. И Той свръхестествено запази техните обувки и дрехи непокътнати, дори след четиридесет годишна употреба.

В Стария Завет четем как един гладен пророк беше хранен от гарван. Делва с брашно и стомна с масло свръхестествено се напълваха сами. Цяла вражеска армия побягна поради странен шум, оставяйки след себе си достатъчно храна за цял град прегладнели Израилтяни!

В Новия Завет четем за вода, превърната във вино. Пари, намерени в устата на риба, служеха за плащане на данъци. Пет хиляди души бяха нахранени само с пет хляба и две риби.

Всички тези свръхестествени снабдявания викат към нас: „Бог е верен. На Него може да се разчита!” И сега, в Левит 25, ние четем за друго свръхестествено явление - реколтата в шестата година.

После Бог заповяда на народа да спазва седем последователни съботни години за земята: "Да си изброиш седем седмици от години, седем пъти по седем години, та, като ти мине времето на седем седмици от години, сиреч, четиридесет и девет години" (стих 8). С други думи, "Ти трябва да празнуваш тази събота всяка седма година за период от четиридесет и девет години - седем години по седем."

На езика на Библията, четиридесет и девет годишният период съответства на едно цяло поколение. Изводът тук е, че такъв период от време би дал възможност на цяло едно поколение да се научи да уповава на Господа. През това време родителите и старците щяха да изградят история на вяра и можеха да казват на децата си:

„Да, истина е! След първите шест години Бог снабди всичко, от което се нуждаехме. Но когато настъпи седмата година, мнозина от нас се уплашиха. При все това, Божието снабдяване ни стигна за осмата година и после за деветата. Понякога беше страшно, но винаги имаше достатъчно. Никой не гладуваше и никой не трябваше да проси. Всяка нужда беше посрещната. Бог изпита вярата ни - и Той остана верен!”

Аз съм сигурен, че когато съботните години били установени, някои хора се опитали да хитруват. Те сигурно са си мислели: „Не мога да премина през такова изпитание. Нямам необходимата вяра.” И така, вечер те тайно излизали на нивите, за да сеят. Но жътвите им били болни и давали малко плод. И те затъвали във все по-голяма оскъдност и задлъжнявали на своите съседи.

Изводът е, че когато Бог каже, „Довери Ми се!”, Той има точно това в предвид!

Петдесетата година беше наречена "Юбилей", което означава "Звукът на тръбите"!

След „седмица от съботи”, т.е. периода от седем пъти по седем години - петдесетата година беше Юбилейната година. Когато тя настъпеше, навред из земята се зазвучаваха тръби (самата дума „юбилей” означава „глъчка на тръби”).

„Тогава, на десетия ден от седмия месец, да накараш да се затръби с възкликание; в деня на умилостивението да накарате да се затръби из цялата ви земя.” (Левит 25:9).

Всъщност Юбилеят се падаше в деня на умилостивението, който беше десетия ден от седмия месец. И в определения час, докато първосвещеникът влизаше в святото място, за да поръси пожертваната кръв - тръбите зазвучаваха навред по цялата страна.

Възклицанието на тръбите можеше да се чуе във всеки град, махала, село, планина и долина. И всеки Израилтянин знаеше значението на този звук. Какво всъщност означаваше той? Той възвестяваше едно невероятно благословение на свобода и избавление, постановено от Господа!

„И да осветите петдесетата година и да прогласите освобождение из цялата земя на всичките ѝ жители; това ще ви бъде юбилей, когато ще се върнете, всеки на притежанието си, и ще се върнете, всеки при семейството си.” (стих 10).

Това беше един нечуван декрет: Възклицанието на тръбите анулираше всички дългове и възстановяваше всички блага на първоначалните им собственици. И той освобождаваше всеки слуга от всякаква форма на робство и плен!

Няма нужда да се казва, че звукът на тръбите беше радостно възклицание за всеки слуга, затворник и онеправдан навред по земята. Той сигнализираше за края на робството и ново начало в живота. Нека ви дам пример за това. Според Еврейският закон никой човек не притежаваше земя. Дори той да беше наследил някаква собственост, която е принадлежала на рода му, Бог притежаваше всичко. Всеки Израилтянин трябваше да осъзнае, че Бог владееше хълмовете, долините, добитъка, богатата на този свят, и че Неговите люде бяха само временни настойници. Те не трябваше да се привързват към своята собственост.

Но ако някой изпаднеше в дълг, поради несериозно управление, непокорство, леност или някакво нещастие, не беше предвидена възможност за обявяване на фалит. Да речем, че даден фермер дължеше на някого голяма сума пари. Той трябваше да продаде своите деца и слуги, за да изплати дълга. После, ако се налагаше, фермерът трябваше да продаде земята си, загубвайки всяка печалба от жътвата. И в краен случай той продаваше себе си на друг фермер, за да може да се изхранва. Но когато настъпеше Юбилеят, на петдесетата година, след седмица от седем години, всеки дълг беше изтриван. Всички наеми и притежания бяха връщани на първоначалния им собственик. И това означаваше, че фермерът можеше да си върне семейството и земята обратно!

Можете да си представите радостта, която наставаше в Израел и Юда, когато засвирваха тръбите. В този момент - в десетия ден на седмия месец, докато първосвещеникът извършваше умилоствение, всеки роб, който беше продаден в робство, беше освобождаван. И всеки, който беше загубил някаква собственост получаваше обратно всичко. Семейства се събираха отново. Домове бяха възстановявани. Беше време на свобода и избавление!

Представям си как закъсали фермери стоят на границите на предишните си собсвености, готови да влязат в тях веднага щом се чуеше звука на тръбите. Те бяха чакали десет години... пет години... после една година и сега те броят минутите до радостния възглас. Сигурно са си мислели: „Ще си върна всичко, което съм загубил. То отново е мое, защото това е Юбилейната година!“

През Юбилейната година нямаше нито сеене, нито жънене. Вместо това цялото време трябваше да се прекара в радост. Помислете за това: Юбилеят беше цяла година Рождество - всеки ден хваление към Бог за Неговите благодат, снабдяване и свобода!

Моля да ме разберете - свободата, прогласена през Юбилея, не беше някаква мъглява идея, основана единствено върху вяра. Тя беше законът на страната. И всичко, което един длъжник трябваше да направи, за да задвижи този закон бе да застане върху него. Левитите по онова време действаха като наставници и управители, така че на всеки се гарантираше справедливост.

Понякога господарят казваше на слугата: „Оставаш тук - ти все още си под моята власт! Връщай се обратно на работа“. Но слугата можеше да му се изсмее в лицето и да каже: „И двамата знаем какво означава звука на тръбите. Той е радостният звук на моята свобода! Вече нямаш никакви законни права върху мен. Аз съм свободен!“

О, колко жадуван от народа беше това радостно възклицание. То им даваше свободата да кажат: „Нищо от моето минало не може да бъде използвано срещу мен. Аз съм свободен от моите вериги, избавен съм. И никой не може да ми отнеме наследството, което ми принадлежи.“

При все това, поробеният човек трябваше да направи нещо, за да получи обратно своята свобода или изгубена собственост. Той можеше да танцува и да вика в синагогата колкото си иска: „Аз съм свободен! Всичко е както преди!“ Но докато не тръгнеше решително и не претендираше за своите права, той нямаше да се радва на нито едно от тях. Виждате ли значението тук? Повечето християни днес не са изисквали Юбилея, който Исус Христос им е дал. Мнозина мислят, че „радостния звук“ е просто танцуване или пляскане с ръце по време на въодушевено хваление. Но той е нещо много повече! Бог ни призовава да приемем свободата, мира и славата, които е снабдил за нас чрез прощението на греховете. Ние трябва да тръгнем и да ги изискваме!

Пророк Исаия заявява, че Исус Христос е нашия Юбилей!

Исаия пише: „ ...Пратил ме е да... проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните; да проглася годината на благоволенieto Господно ...” (Исаия 61:1,2).

Ние познаваме този пасаж като прогласяването на Христовата победа над смъртта и греха. Но тук Исаия използва езика на Юбилея. Той казва: „Нека звучат тръбите, прогласявайки благоприятната, радостна година на свобода, която Нашият Спасител ни е дал!”

Този пасаж също се отнася към Христовото възнесение в слава. Небесният Отец, след като видя ужасното страдание на Своя възлюбен Син, пригответи за Исус едно славно посрещане на небето. И наистина, докато Исус се възнасяше, Той беше съпровождан от ангелска армия и множество колесници: „Божиите колесници са двадесет хиляди, дори хиляди по хиляди; Господ е всред тях в светилището, както бе в Синай. Възлязъл си на високо...” (Псалм 68:17,18).

Нашите ограничени умове не могат дори да започнат да схващат това славно събитие. Когато Христос наближи вечния Божий град, яздейки на Своя бял кон, Той беше съпровождан от това огромно шествие. И

докато влизаше през портите, Божиите тръби зазвучаха: „Възлезе Бог с възкликание, Господ с тръбен глас.” (Псалм 47:5).

Това беше радостното възкликание - тръбите „гръмнаха”, възвестявайки Юбилейната година за всеки вярващ! И този звук прогласяваше на цялото човечество: „Аз съм промислил за вас, да излезете от затвора, семействата ви да бъдат възстановени и да имате всичко необходимо за един изобилен живот. Вие сте свободни да живеете без да се боите от никой враг. Влезте сега в Моята почивка!”

Павел пише за Христовото възнесение: „... и като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез Него” (Колосяни 2:15). Точно така - зад триумфалното шествие на нашия Господ, олюлявайки се вървеше самия княз на тъмнината, окован във вериги! И след поражението дявол, под колелата на небесните колесници бяха всичките сили на мрака, вързани и покорени. Те бяха публично посрамени пред всички онези, които бяха умрели във вяра преди кръста.

И Исус влезе през портите, носейки в ръката Си скиптър на правдата - Неговата „желязна тояга”, с която ще управлява всичките народи. Тогава, след триумфалното Си влизане, Той зае Своето подобаващо място на трона, притежавайки всяка сила, власт и господство.

Каква славна картина! Сатана не е този, който управлява. Комунизмът не е този, който управлява. Атеизмът не е този, който управлява. Не, Христовите врагове съществуват единствено чрез Неговото позволение. И точно сега те само продължават да пълнят своите чаши на безчестие. Исус управлява над всичко и един ден, когато Той се приготви – „... ще ги строшиш като грънчарски съд” (Псалм 2:9).

Възлюбени, нашето разбиране за Христовата победа над Сатана и господството на греха не може да е някаква мътна и объркана теология. Ние трябва да познаваме и разбираме радостния възглас! Сатана е напълно победен; той не може да ни държи затворници. И Христос ни е освободил от всяко робство чрез Своята кръв. Сега Той стои на Своя трон, притежавайки всяка сила и власт, предлагайки ни мир, радост и свобода!

Христос се възнесе в слава не само като нашият цар победител, но и като наш първосвещеник, за да ходатайства за нас

Точно както първосвещеника изкачваше стълбите към свято място в деня на умилостивението, така и нашият Първосвещеник Исус се възкачи в небесната скиния: „... през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена” (Евреи 9:11). И наистина, Йоан описва Исус в Своята свещеническа одежда: „... облечен в дълга дреха и препасан около гърдите със златен пояс” (Откровение 1:13).

Но Исус не се възнесе, само за да се радва на славата, която заслужава, а за да се труди за нас. Апостол Павел пише: „... като възлезе на високо, плени плен и даде дарове на човеците” (Ефесяни 4:8). Тук Павел цитира Псалм 68: „Възлязъл си на високо; пленил си пленници; Взел си дарове за човеци... Благословен да е Господ, Който всеки ден ни отрупва с благата си, Бог, Който е наш спасител” (Псалм 68:18,19 букв. от англ.). Псалмистът казва: „Нашият Спасител ни е дал всеки дар и благо, от които се нуждаем, за да живеем в свобода!”

И авторът на Евреи ни напомня, че Исусовата работа на небето е изцяло за нас: „Защото Христос влезе не в ръкотворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас” (Евреи 9:24). „... понеже всякога живее да ходатайства за тях [нас]” (Евреи 7:25). Христос прави всичко това за нас!

Но какво точно означава фразата, „живее, за да ходатайства за нас” - аз вярвам, че Исус ходатайства за нас по три начина: Някои от нас си представят Исус, стоящ пред Отец, молейки Го да бъде милостив към нас, когато падаме. Не! Христовото ходатайстване за нас е свързано с обвиненията на Сатана срещу нас. Виждате ли, дяволът идва пред Божия трон, за да ни обвинява за всеки провал и беззаконие. Той вика: „Аз искам справедливост! И ако Ти си един справедлив Бог, Ти трябва да осъдиш и унищожиш този човек. Той го заслужава!”

Но точно тогава се намесва Исус. Той не трябва да уверява Отец за нещо. По-скоро, Той просто прогласява победата на Своя кръст. После се обръща към Сатана и казва: „Не чу ли звука на тръбите, дяволе? Много добре знаеш, че вече нямаш никакви права над това Мое дете. Махай си ръцете от Моята собственост!”

Второ, Христовото ходатайство за нас означава, че Той иска да се увери, че ние получаваме и се радваме на всички блага на Юбилея. Точно както Левитите прилагаха закона, който даваше на всеки човек справедливите си благословения, така и Исус днес упражнява привилегиите на Юбилея за нас. Той иска да е сигурен, че ние знаем, че сме законно свободни!

Сатана може да се опита да осуети победата на кръста, казвайки ни: „Ти си под моята власт и ти го знаеш. Ще бъдеш поробен от похот през целия си живот! Никога няма имаш победата над своите греховни навици.”

Но точно в този момент се намества Исус. Той изпраща Своя Шериф - Святия Дух, Който да упражни Неговия указ за Юбилея, казвайки: „Тръбите зазвучаха, дяволе. Сега е времето на Юбилея! Оттегли претенциите си от това свободно дете. Ти нямаш повече никакви права над него!”

Все още може да се борим с греха, но ние сме били законно обявени за свободни от всяко робство. И ние трябва да заявим нашата свобода и пълното ни наследство, без значение колко осъждани се чувстваме.

Трето, Исус ходатайства в нашите сърца, примирявайки ни с Отец. Той непрестанно опровергава съмненията и страховете ни, напомняйки ни, че: 1. ние сме простени; 2. ние трябва да си спомним Божията доброта и милост към нас и 3. ние можем да се доверим на Божията вярност да ни даде всичката власт и сила, от която се нуждаем.

Поради Христовото ходатайство, сега можем да кажем: „Може все още да имам моите битки с плътта, но аз знам в сърцето си какво Исус направи за мен. Аз чух радостното възклицание!”

Ето всичките благословения, на които можем да се радваме, ако познаваме радостния възглас

Има една причина, поради която толкова много християни днес живеят в страх и объркване. И тя е защото те не разбират радостния възглас на Юбилея! Да, те знаят, че Исус умря и възкръсна; те знаят, че кръвта Му има сила да спасява. Но те все още не са разбрали радостния възглас за всичко онова, което Той е снабдил за нас, за да живеем свободни! „Блажени людето, които познават възклицанието на тръбите” (Псалм 89:15). Радостното възклицание, който чуваме днес е Божията тръба, прогласяваща нашето освобождение чрез кръвта на Исус Христос. Ето и другите благословения на Юбилея:

1. „... Те ходят, Господи, в светлината на Твоето лице” (същия стих). Еврейското значение тук е: „Те ще ходят бодро, сигурни в Божиите обещания, чувствайки се свободно в присъствието Му”. Казано просто, ние вече не трябва да ходим в тъмнина или объркване, защото ще виждаме светлината на Неговото лице!

2. „В Твоето име се радват всеки ден и с правдата Ти се въздигат” (стих 16). Ние знаем, че нашата собствена праведност е като мръсна дрипа. И за това трябва да сме дързостни, възрадвайки се в Неговата праведност, която е наша единствено чрез вяра!

3. „Защото Ти си славата на силата им; И с Твоето благоволение ще се въздигне нашият рог” (стих 17). Ние знаем, че единствено Христос е източника на цялата наша сила. И вече не трябва да живеем под властта на дявола. Всичко, което трябва да направим, е да погледнем към гърба на Сатана, където ще видим белега от петата на нашия Спасител. Исус е смазал нашия враг!

4. „Понеже на Господа принадлежи да бъде наша защита” (стих 18). Ние сме напълно безпомощни в нашата плът. И за това уповаваме изцяло на победата на Исусовия кръст. Господ ни защитава от всеки враг!

Скъпи светия, ние вървим към един последен, велик Юбилей, оповестен от звука на последната тръба: „Не всички ще починем, но всички ще се изменим, в една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби, и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим” (1 Коринтяни 15:51,52).

„Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа” (1 Солунци 4:16,17).

Когато зазвучат онези тръби, мъртвите ще възкръснат. Тогава ще дойде краят на всеки затвор, робство, грях и болест. И от онзи момент нататък ние ще празнуваме вечния Юбилей.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Този материал е предназначен единствено за лична употреба и не се позволява публикуването му в други web страници. Lorain County Free-Net Chapel притежава изключителните права от World Challenge, Inc. да публикува тези послания в своята web страница. Можете свободно да зареждате, копирате, печатате и размножавате тези послания, но без да ги публикувате на друго място в Интернет. Можете обаче да включвате връзки към това място, които да водят до тези послания.